

Avançem!

PORTAVEU DEL PARTIT CARLI DE CATALUNYA (P. C. C.)

Núm. 0

Maig 1976

Preu 10 ptes.

PRESENTACIÓ

Durant quaranta anys els pobles de l'estat espanyol han estat sofrint el feixisme —Elda, Barcelona, Vitoria, Basauri, Tarragona...— ens donen la seva veritable imatge. Ja no intenten ocultar els seus indignes procediments per a mantenir el «seu ordre» perquè senzillament NO PODEN.

Amb desesper volen fer-nos creure que el seu reformisme és la gran i única esperança per als pobles de l'estat espanyol. Un reformisme, aquest del primer govern de la Monarquia de Juan Carlos, que no coneix més que la sang dels treballadors. Un govern del mateix estil, internament i profundament dividit, que en les seves darreres accions es manifesta com el fidel successor del dictador.

Les actuals contradiccions i diferències de l'Arias, Fraga i altres llores de les oligarquies capitalistes es van aguditzar conforme les lluites populars surten i es desenrotllen. En aquest context surt AVANÇEM!, esperançat en un futur democràtic i popular pel que lluitem. A tu, llegidor et demanem la teva ajuda per a difondre, tots junts, el corrent del pensament autogestionari.

1 de MAIG

Aquest serà el primer 1 de Maig després d'en Franco. Una diada emmarcada dins la crisi econòmica i política del continuisme que ha carregat sobre les esquenes dels treballadors i classes populars el pes del seu fracàs.

Un 1 de Maig que porta els noms de Elda, Basauri, Vitoria, Tarragona. Que es situa cronològicament en un dels refluxes característics del sistema; en un moment en el qual tornen

a reeixir vells mètodes: segrestaments de publicacions, suspensions de xerrades, etc.

Un 1 de Maig que du els conflictes de les darreries de 1975, les vagues de Banca, Assegurances, Transports, Construcció, Metall, Telefònica. Les militaritzacions de Correus, Policia Municipal i Bombers com a solucions «polítiques» dels qui diuen portar el país. I la incorporació a la lluita de sectors fins ara poc actius, dels

Segueix a la pàg. 2

MONTEJURRA 76 9 DE MAIG UNA CITA PER AL POBLE

L'acte Carlista de Montejurra és l'expressió rotunda d'un poble que es compromet a la defensa dels seus drets i llibertats. Es un acte polític de masses, una diada democràtica en pro de l'autodeterminació dels pobles, basat en la llibertat i solidaritat en-

tre ells mateixos; en pro del socialisme d'autogestió global; en pro de la unitat de l'oposició.

Per això el Partit Carlí de Catalunya (P. C. C.) invita a tots els lluitadors per la llibertat, als partits polítics i organitzacions obreres i als

Segueix a la pàg. 3

SUMARI

Presentació	Pàg. 1
Primer de Maig	Pàg. 1
Montejurra 76	Pàg. 1
Expulsió	Pàg. 2
L'Aberri Eguna	Pàg. 3
Unió dels Pagesos	Pàg. 4
Activitats del P. C. C.	Pàg. 6

quals l'exemple més punyent fóra el dels treballadors de l'Administració Pública, on s'aplegaren a més a més de les reivindicacions pròpies la denúncia de la corrupció de l'Ajuntament barceloní, exponent d'una situació característica del franquisme.

Ara més que mai el MOVIMENT OBRER encapçala les mobilitzacions populars vers la consecució de les llibertats democràtiques, dins les quals s'inclouen les sindicals, d'associació, reunió i vaga, eines indispensables dels treballadors per tal de convergir en l'estructuració de la societat democràtica.

Enguany, el Moviment Obrer a Catalunya i a d'altres llocs de l'estat espanyol convoca UNITARIAMENT manifestacions per a commemorar l'1 de Maig. I aquest és un fet que no pot sorgir sense ser esmentat. Com a grup polític que lluitem per la ferma unió de l'oposició democràtica per tal d'oferir a la societat una alternativa pacífica i vàlida front l'actual règim, saludem aquesta concurrència de les diverses organitzacions sindicals. Cre-

iem que l'autèntica unitat passa no tan sols per les declaracions sinó per l'acció coordinada a la base, a la fàbrica, a nivell de Comitès d'empresa, que és, en definitiva on es decidirà, en gran manera, el pervindre democràtic de Catalunya i la resta de l'estat espanyol.

Des d'aquí, doncs, volem saludar aquesta crida i com a treballadors fer-la nostra, recolzar-la, i col·laborar-hi perquè aquest Primer de Maig de 1976 sigui la demostració de la voluntat dels treballadors i demés classes populars d'establir, a curt termini, una societat democràtica i lliure.

ENCARA L'EXILI PER EN CARLES HUG

Fraga va declarar a un diari italià que en Carles Hug era un estranger que venia a Espanya a desfer la pau i amenaçar l'actual monarquia franquista. Cal doncs, considerar si en Carles Hug és «terrorista, separatista, totalitari i comunista», en veure's exclòs de l'estret marc polític que aquest govern permet desenrotllar.

Es necessari entendre que el fet de rebutjar al Carlisme en la persona d'en Carles Hug és coherent amb l'intent per part del règim de crear una «selectivitat democràtica», on només els escollits puguin gaudir els avantatges de la legalitat. Es tracta, més o menys, de repetir la jugada política anomenada Restauració feta cent anys enrera, en la qual el carlisme tenia assignat el paper d'enemic número u.

Es veu ben clar que la classe dominant en aquest país no té solucions noves per assegurar-se al poder: o dictadura o «selectivitat democràtica». Evidentment el Carlisme no té cabuda en cap de les dues.

Però no solament és el Carlisme, sinó també altres forces polítiques es troben discriminades i que, d'una manera injusta són titllades de terroristes o totalitàries. De fet el que es planteja és la creació o no, d'una veritable democràcia on sigui possible

criticar aquesta mateixa democràcia. En Fraga, voldria crear un règim que només fos gaudit pels qui no el discuteixin. Es a dir, una mena de Moviment sense «camises viejas», però amb demòcrates i socialistes «de bo-

na família i molt de dretes» com es deia abans.

...I TAMBE MARIA TERESA DE BORBON

ha rebut una ordre, verbal, d'abandonar el territori de l'estat espanyol. Després d'aquesta notificació Maria Teresa de Borbón ha passat a la lluita en la clandestinitat. Aquesta vegada el govern no hi ha pogut al·legar l'existència de cap plet dinàstic, ni ha sabut donar cap tipus d'explicació al respecte.

Amb anterioritat, a aquesta nova mesura repressiva del règim, en declaracions seves a la premsa, havia manifestat clarament la seva posició: «Tot el que faig s'inscriu en un marc polític». «Sóc abans que res, una militant. Es a dir una persona que es dedica totalment al Partit» «...una persona que ha intentat junt als altres del Partit fer que torni a ésser el que era en el seu origen: un partit de masses».

En ambdós casos el procediment utilitzat pel govern és impropri d'un estat de dret i correspon només a un règim dictatorial i policíac, per tal com suposa una flagrant violació dels drets reconeguts en tot país civilitzat.

Ve de la pàg. 1

organismes unitaris de Catalunya: Assemblea i Consell a testimoniar davant el món el seu desig d'unitat a fi d'abatre les barreres que impedeixin el seu alliberament.

Montejurra és una denúncia del Feixisme que des de les seves mateixes lleis imposa:

- Enfront al dret a participar i a elegir el govern
Ahir la dictadura d'en Franco, avui la del Rei imposat.
- Enfront a la llibertat política

El partit únic i l'eliminació de tota ideologia popular.

- Enfront a la llibertat sindical
El sindicat feixista, fre de les reivindicacions dels treballadors.
- Enfront al dret a l'autodeterminació
L'estat centralista alienant i instrument de domini d'una classe.
- Enfront a la igualtat davant la llei
Els tribunals d'Ordre Públic i els Consells de Guerra. L'estat

d'excepció i violència permanent.

- Enfront al dret al treball
L'atur, la carestia i l'emigració.
- Enfront a la necessitat familiar
Ei salari mínim i la congelació dels salaris.
- Enfront al dret d'associació
Les tortures i els tribunals especials.
- Enfront al dret a la vaga
La militarització de les empreses i el metrallament per la policia dels treballadors en vaga.

L'ABERRI EGUNA

Malgrat les condicions adverses, enguany també el poble basc ha commemorat l'Aberrí Eguna (Diada de la Pàtria Basca). Dificultats dins l'oposició i problemes organitzatius dels actes degut a la repressió brutal de la policia i guàrdia civil.

L'ABERRI EGUNA 76 era el primer de caire unitari després de la guerra. Però a darrera hora determinades forces varen anunciar la seva retirada,

a tal, i políticament és un error que, objectivament, afavoreix les posicions ultres, no hem d'oblidar pas que al mateix Euzkadi s'havia vessat sang innocent i que d'altra banda el dret de manifestació pacífica és un acte irrenunciable dels qui lluitem per assolir les llibertats democràtiques.

Davant aquesta desconvocatòria, aprofitada a fons pel Règim (RTVE, premsa oficial) d'altres organitzacions

tot argumentant que la situació política a Euzkadi s'havia agreujat amb la mort de l'industrial Beranzadi, i que realitzar la diada tal com estava previst suposava un enfrontament violent que ningú no desitjava. Si bé la mort d'en Beranzadi és condemnable com

conscients (1), que en aquests moments la conquesta de les llibertats passa per les mobilitzacions de masses, decidiren seguir endavant amb el pacte unitari acordat setmanes abans a St. Jean de Luz.

El 18 d'Abril milers de bascos de les set contrades d'Euzkadi es manifestaren a Iruña (Pamplona), amb una violenta repressió policíaca, sota les consignes de Llibertat, Amnistia pels empresonats, Euzkadi Lliure. Tanmateix a les principals localitats d'Euzkadi Sud, Barakaldo, Tolosa, Portugalete, Azkoitia, Gazteiz, Alsásua, Bilbao, etc. el poble sortí al carrer proclamant el desig d'assolir les llibertats polítiques i nacionals d'Euzkadi.

Mentre era mort un militant d'ETA, i ferides dues persones a un control prop de Pamplona, el Govern Civil de Navarra assenyalava el fracàs de la convocatòria de «grupos extremistas» en el «llamado Aberri Eguna».

El Partit Carlí de Catalunya fa seu el comunicat del Secretariat de l'Assemblea de Catalunya, solidaritzant-nos amb el poble basc i desitjant per un futur proper la commemoració lliure i unitària de la diada nacional basca.

(1) MCE, PTE, EKA, EUSKADIKO KARLISTA ALDERDIA, EHAS, ORT, ETAVI-LCR...

L'UNIO DE PAGESOS

EL PREUS DELS PRODUCTES AGRARIS

De la mateixa manera que el President Xilè Salvador Allende deia que el preu del coure era el salari de Xile, també podem dir que el preu dels productes agraris són el salari dels pagesos.

Si passem revista al capítol de costos i de preus de venda en origen del sector agrari durant els darrers anys, podem afirmar que el seu problema essencial és la manca de rendibilitat pel desfasament existent entre l'increment dels preus percebuts pels agricultors i els costos de producció que han de suportar. Observem també que només en 9 anys — 1964 a 1973 — l'índex del cost de la vida va pujar el 96 per cent, els costos de producció pagats pels agricultors i ramaders es van incrementar en un 116 per cent mentre que els preus de venda en origen cobrats pels productes agropecuaris només van augmentar el 75 per cent.

Com que aquest desequilibri s'ha anat accentuant en el període 73-74, la relació de paritat del sector agrari disminueix constantment. Aquesta disminució fou en 1974 en relació a 1973, d'un 22 per cent aproximadament, i això va suposar, donat el fort increment del cost de la vida, que la capacitat adquisitiva del camp era, en acabar 1974, ni més ni menys que un 35 per cent més baixa que en finalitzar 1973.

En el període 1974-75 les xifres són del mateix ordre que les de l'any anterior, i totes elles ens donen una

clara idea del tobogan pel qual s'esmuny desde fa molt temps l'economia de l'agricultor.

En els darrers anys la pagesia de Catalunya i de tot l'estat espanyol ha començat a prendre consciència de quina és la seva veritable situació i també a lluitar per a superar l'estat de postració en què es troba. Es fresca encara en la memòria de tots, la valenta i decidida lluita portada a terme pels camperols d'Aragó en defensa d'un preu just per a les seves collites de blat de moro.

Hem vist doncs que la lluita per a aconseguir uns preus justos per als nostres productes agropecuaris ha a desenrotllar per part dels pagesos, encara que en realitat els baixos preus no són més que una conseqüència de la manca d'unes estructures racionals.

A l'estat espanyol, els preus del 55 per cent dels productes agraris vénen regulats anyalment pel FORPA; aquest any el govern havia de pronunciar-se sobre l'augment dels preus en la primera quinzena de març, aquesta era doncs una bona ocasió per la lluita per uns preus justos. Des d'un principi, veus autènticament representatives dels camperols de Catalunya i de tot l'estat espanyol van exigir uns preus justos per als productes agraris, i davant la ferma actitud dels pagesos i per a no ésser desbordats, els organismes oficials que «teòricament» defensen els inte-

ressos dels agricultors van haver de posar-se al davant de les reivindicacions plantejades, per més que com veurem més endavant la seva intenció no ha estat altra que la de frenar el moviment reivindicatiu demostrant amb això una vegada més, que en lloc de defensar els nostres interessos l'únic que fan és defensar la política oficial i els seus càrrecs en l'administració.

A Catalunya, el lloc on amb major força es va fer sentir la lluita reivindicativa pels preus, ha estat les comarques de Tarragona; comarques que des de fa temps es troben a l'avantguarda de la lluita dels camperols —concretament des de la seva negativa a realitzar el lliurament Vinícula Obligatori— ja el 28 de Febrer es va desenrotllar en la «Cámara Oficial Sindical Agraria» (C. O. S. A.) una assemblea a la qual van assistir uns 500 representants de «Hermanades» i cooperatives i en la qual es va aprovar els preus elaborats per la «Hermandad Nacional de Labradores y Ganaderos» per al govern, aquests preus eren entre altres:

Vi: 77 Ptes. Go Hl;
Avellana: 160 Ptes. Kg.
Blat: 12 Ptes. Kg.
Civada: 8 Ptes. Kg.
Ordi: 8 Ptes. Kg.
Oli: 130 Ptes.

Es va acordar també «emprendre una acció col·lectiva de tot el camp espanyol tan vasta i tan dura com calgui, per obtenir la justícia que es reclama», o sigui, «una vaga general en cas que no s'acceptessin els preus demanats».

L'assemblea per tal de pressionar més al govern convocà una concentració de tractors pel dia 2 de març, però —i ací la primera frenada— el President de la Diputació provincial Sr. Clúa Queixalós recolzat per Roig, Porras i l'altra «camarilla» oficialista que ocupava la presidència de l'assemblea, demanà que no es portés a terme tal concentració i esperessin la resposta de Juan Carlos a les peticions que li va fer durant la seva visita a Tarragona; es van comprometre, això sí, a convocar una nova assemblea pel dia 25.

L'administració doncs, havia de pronunciar-se sobre l'augment sol·licitat per l'assemblea de Presidents de la COSA que era del 28 per cent global; segons sembla enfront d'aquesta sol-

L'UNIO DE PAGESOS

EL PREUS DELS PRODUCTES AGRARIS SON EL SALARI DELS PAGESOS

De la mateixa manera que el President Xilè Salvador Allende deia que el preu del coure era el salari de Xile, també podem dir que el preu dels productes agraris són el salari dels pagesos.

Si passem revista al capítol de costos i de preus de venda en origen del sector agrari durant els darrers anys, podem afirmar que el seu problema essencial és la manca de rendibilitat pel desfasament existent entre l'increment dels preus percebuts pels agricultors i els costos de producció que han de suportar. Observem també que només en 9 anys — 1964 a 1973 — l'índex del cost de la vida va pujar el 96 per cent, els costos de producció pagats pels agricultors i ramaders es van incrementar en un 116 per cent mentre que els preus de venda en origen cobrats pels productes agropecuaris només van augmentar el 75 per cent.

Com que aquest desequilibri s'ha anat accentuant en el període 73-74, la relació de paritat del sector agrari disminueix constantment. Aquesta disminució fou en 1974 en relació a 1973, d'un 22 per cent aproximadament, i això va suposar, donat el fort increment del cost de la vida, que la capacitat adquisitiva del camp era, en acabar 1974, ni més ni menys que un 35 per cent més baixa que en finalitzar 1973.

En el període 1974-75 les xifres són del mateix ordre que les de l'any anterior, i totes elles ens donen una

clara idea del tobogan pel qual s'esmuny desde fa molt temps l'economia de l'agricultor.

En els darrers anys la pagesia de Catalunya i de tot l'estat espanyol ha començat a prendre consciència de quina és la seva veritable situació i també a lluitar per a superar l'estat de postració en què es troba. Es fresca encara en la memòria de tots, la valenta i decidida lluita portada a terme pels camperols d'Aragó en defensa d'un preu just per a les seves collites de blat de moro.

Hem vist doncs que la lluita per a aconseguir uns preus justos per als nostres productes agropecuaris ha d'ésser una de les principals lluites a desenrotllar per part dels pagesos, encara que en realitat els baixos preus no són més que una conseqüència de la manca d'unes estructures racionals.

A l'estat espanyol, els preus del 55 per cent dels productes agraris vénen regulats anyalment pel FORPA; aquest any el govern havia de pronunciar-se sobre l'augment dels preus en la primera quinzena de març, aquesta era doncs una bona ocasió per la lluita per uns preus justos. Des d'un principi, veus autènticament representatives dels camperols de Catalunya i de tot l'estat espanyol van exigir uns preus justos per als productes agraris, i davant la ferma actitud dels pagesos i per a no ésser desbordats, els organismes oficials que «teòricament» defensen els inte-

ressos dels agricultors van haver de posar-se al davant de les reivindicacions plantejades, per més que com veurem més endavant la seva intenció no ha estat altra que la de frenar el moviment reivindicatiu demostrant amb això una vegada més, que en lloc de defensar els nostres interessos l'únic que fan és defensar la política oficial i els seus càrrecs en l'administració.

A Catalunya, el lloc on amb major força es va fer sentir la lluita reivindicativa pels preus, ha estat les comarques de Tarragona; comarques que des de fa temps es troben a l'avantguarda de la lluita dels camperols —concretament des de la seva negativa a realitzar el lliurament Vinícola Obligatori— ja el 28 de Febrer es va desenrotllar en la «Cámara Oficial Sindical Agraria» (C. O. S. A.) una assemblea a la qual van assistir uns 500 representants de «Hermandades» i cooperatives i en la qual es va aprovar els preus elaborats per la «Hermandad Nacional de Labradores y Ganaderos» per al govern, aquests preus eren entre altres:

Vi: 77 Ptes. Go HI;
Avellana: 160 Ptes. Kg.
Blat: 12 Ptes. Kg.
Civada: 8 Ptes. Kg.
Ordi: 8 Ptes. Kg.
Oli: 130 Ptes.

Es va acordar també «emprendre una acció col·lectiva de tot el camp espanyol tan vasta i tan dura com calgui, per obtenir la justícia que es reclama», o sigui, «una vaga general en cas que no s'acceptessin els preus demanats».

L'assemblea per tal de pressionar més al govern convocà una concentració de tractors pel dia 2 de març, però —i ací la primera frenada— el President de la Diputació provincial Sr. Clúa Queixalós recolzat per Roig, Porras i l'altra «camarilla» oficialista que ocupava la presidència de l'assemblea, demanà que no es portés a terme tal concentració i esperessin la resposta de Juan Carlos a les peticions que li va fer durant la seva visita a Tarragona; es van comprometre, això sí, a convocar una nova assemblea pel dia 25.

L'administració doncs, havia de pronunciar-se sobre l'augment sol·licitat per l'assemblea de Presidents de la COSA que era del 28 per cent global; segons sembla enfront d'aquesta sol-

licitud, l'organització sindical tan sols va recolzar el 20 per cent, el Ministeri d'Agricultura el 15 per cent, els d'Hisenda i Comerç van pressionar perquè l'augment no fos superior al 10 per cent; com a culminació d'aquest vergonyós procés, el govern, en consell de ministres celebrat el 5 de Març acordava un augment global del 9 per cent.

En la nova assemblea del dia 25 es va informar de la negativa per part de la «Hermandad Nacional» a dirigir la vaga en tot l'estat espanyol a la qual es va comprometre. Davant de tals fets que van provocar l'indignació dels representants es va aprovar per 234 vots a favor, 167 enfront, 58 en blanc i 7 nuls, és a dir per Majoria Absoluta, la concentració de tractors en Tarragona pel dia 15 d'abril i es va responsabilitzar a la junta de la COSA perquè obtingués els permisos necessaris, la qual a la vegada es va comprometre —pressionada pels assembleistes— a dimitir si no s'aconseguien els permisos.

El dia 9 es va convocar una altra assemblea en la qual la Junta va informar de la denegació del permís i on es va intentar donar per acabada la lluita per uns preus justos, proposada que fou escridassada pels representants de Cooperatives i «Hermandades», mentre que es demana a veus, la dimissió de tota la Junta de la COSA a la qual cosa aquesta va respondre dient que hi havia dubtes sobre la representativitat dels presents, oblidant que a l'entrada s'havia procedit a un rigurós control dels representants; per suposat, la Junta no va protestar per la presència de «socials» a l'Assemblea.

Fins ací els fets que es van desenrotllar en aquests darrers dies, i en

els quals hem de destacar la tasca realitzada per «la Unió de Pagesos» —Sindicat Unitari, Democràtic i Independent dels camperols de Catalunya— on participen els pagesos més conscienciats de les comarques Tarragonines i que en un manifest profusament distribuït acaben demanant la dimissió de la Junta de la COSA

«Una vegada més i com escarni a la difícil situació econòmica i social del nostre camp els sindicats oficials i els seus organismes provincials, simulant una hipòcrita solidaritat, aconsegueixen la direcció de la protesta a fi de controlar-la i fer-la fracassar, quan ja s'havia acordat una manifestació amb tractors i poble pagès el 15 d'abril com a protesta pels baixos preus i els alts costos.

Com sempre i malgrat l'acord majoritari de tots els delegats de germandats i cooperatives, els buròcrates del sindicat feixista desmunten a l'últim moment l'acord de la nostra pagesia.

Així és la política de la burocràcia del règim i dels seus sindicats que en aquests moments també s'encobreixen de reformistes i demòcrates, sols per controlar i reprimir tota la política reivindicativa que vagi contra els interessos creats.

Aquest ha estat el resultat de la seva gestió: A) Acabar amb la resistència a l'entrega vínica obligatòria que tan magníficament portaven les cooperatives tarragonines, aconseguint arribar al punt d'entregar 100 milions de pessetes i el 10 per cent de l'última collita en mans d'un particular (un tal Cantarero) i de la F. O. R. P. A., cedides amb color d'immoralitat i fraudulències. B) Difuminació de la vaga del dia 15 contra els preus, tot i havent assegurat la seva dimissió en cas de no poder-se fer.

Així és que el nostre amor propi, el nostre sentit de justícia, les darreres experiències, fan que no podem permetre deixar els nostres interessos a les seves mans. PER UN SINDICAT UNITARI, DEMOCRÀTIC I INDEPENDENT. Això és «UNIO DE PAGESOS».

al mateix temps que realitzen una anàlisi de la lluita reivindicativa portada a terme fins el moment. El manifest adreçat «Als pagesos de les comarques tarragonines» diu així:

Pagès: Per defensar els teus interessos col·labora amb L'UNIO DE PAGESOS

...RIS SON EL SALARI DELS PAGESOS

licitud, l'organització sindical tan sols va recolzar el 20 per cent, el Ministeri d'Agricultura el 15 per cent, els d'Hisenda i Comerç van pressionar perquè l'augment no fos superior al 10 per cent; com a culminació d'aquest vergonyós procés, el govern, en consell de ministres celebrat el 5 de Març acordava un augment global del 9 per cent.

En la nova assemblea del dia 25 es va informar de la negativa per part de la «Hermandad Nacional» a dirigir la vaga en tot l'estat espanyol a la qual es va comprometre. Davant de tals fets que van provocar l'indignació dels representants es va aprovar per 234 vots a favor, 167 enfront, 58 en blanc i 7 nuls, és a dir per Majoria Absoluta, la concentració de tractors en Tarragona pel dia 15 d'abril i es va responsabilitzar a la junta de la COSA perquè obtingués els permisos necessaris, la qual a la vegada es va comprometre —pressionada pels assembleistes— a dimitir si no s'aconseguien els permisos.

El dia 9 es va convocar una altra assemblea en la qual la Junta va informar de la denegació del permís i on es va intentar donar per acabada la lluita per uns preus justos, proposada que fou escridassada pels representants de Cooperatives i «Hermandades», mentre que es demana a veus, la dimissió de tota la Junta de la COSA a la qual cosa aquesta va respondre dient que hi havia dubtes sobre la representativitat dels presents, oblidant que a l'entrada s'havia procedit a un rigurós control dels representants; per suposat, la Junta no vo protestar per la presència de «socials» a l'Assemblea.

Fins ací els fets que es van desenrotllar en aquests darrers dies, i en

els quals hem de destacar la tasca realitzada per «la Unió de Pagesos» —Sindicat Unitari, Democràtic i Independent dels camperols de Catalunya— on participen els pagesos més conscienciats de les comarques Tarragonines i que en un manifest profusament distribuït acaben demanant la dimissió de la Junta de la COSA

al mateix temps que realitzen una anàlisi de la lluita reivindicativa portada a terme fins el moment. El manifest adreçat «Als pagesos de les comarques tarragonines» diu així:

«Una vegada més i com escarni a la difícil situació econòmica i social del nostre camp els sindicats oficials i els seus organismes provincials, simulant una hipòcrita solidaritat, aconsegueixen la direcció de la protesta a fi de controlar-la i fer-la fracassar, quan ja s'havia acordat una manifestació amb tractors i poble pagès el 15 d'abril com a protesta pels baixos preus i els alts costos.

Com sempre i malgrat l'acord majoritari de tots els delegats de germandats i cooperatives, els buròcrates del sindicat feixista desmunten a l'últim moment l'acord de la nostra pagesia.

Així és la política de la burocràcia del règim i dels seus sindicats que en aquests moments també s'encontreixen de reformistes i demòcrates, sols per controlar i reprimir tota la política reivindicativa que vagi contra els interessos creats.

Aquest ha estat el resultat de la seva gestió: A) Acabar amb la resistència a l'entrega vínica obligatòria que tan magníficament portaven les cooperatives tarragonines, aconseguint arribar al punt d'entregar 100 milions de pessetes i el 10 per cent de l'última collita en mans d'un particular (un tal Cantarero) i de la F. O. R. P. A., cedides amb color d'immoralitat i fraudulències. B) Difuminació de la vaga del dia 15 contra els preus, tot i havent assegurat la seva dimissió en cas de no poder-se fer.

Així és que el nostre amor propi, el nostre sentit de justícia, les darreres experiències, fan que no podem permetre deixar els nostres interessos a les seves mans. PER UN SINDICAT UNITARI, DEMOCRÀTIC I INDEPENDENT. Això és «UNIO DE PAGESOS».

**Pagès: Per defensar els teus interessos
col.labora amb L'UNIO DE PAGESOS**

ACTIVITATS DEL P. C. C.

ASSEMBLEA DEL «PARTIDO CARLISTA»

Una delegació del Partit de Catalunya (P. C. C.), va assistir a l'Assemblea federal de responsables del «Partido Carlista» celebrada els dies 19 i 20 de març; Assemblea que hauria hagut d'ésser presidida per en Carles Hug de no haver intervingut la mesura repressiva del règim «aperturista». Aquesta delegació del P. C. C. va col·laborar amb les altres delegacions de les diferents nacionalitats de l'estat espanyol en l'elaboració d'un document, en el que s'exposa l'estructura, fites ideològiques i programàtiques, això com l'alternativa democràtica que presenta el «Partido Carlista» i la seva línia tàctica.

D'aquest document, ampliament distribuït pel P. C. C., extraiem lo més significatiu de las parts que fan referència a l'alternativa democràtica i línia tàctica que defensem.

Per nosaltres l'alternativa democràtica consisteix en «arribar a un enteniment dins el marc de la pluralitat, amb l'establiment dels drets humans i les llibertats públiques» que han de passar per la liquidació de la guerra civil mitjançant «la convergència de tots en la democràcia», «que no és negociable ni admet concessions». A la democràcia s'hi arribarà pel trencament democràtic «amb tot aquell que suposa un obstacle per l'exercici de la llibertat i la democràcia. El trencament, per a establir la democràcia, volem que sigui per via pacífica a través d'un procés de pressió popular i polític, sobre les resistències que oposen les estructures totalitàries al canvi inevitable. Aquestes resistències són les violentes, les no pacífiques». Més endavant es diu: «El «Partido Carlista» exigeix l'unitat de l'oposició perquè és imprescindible per obtenir el trencament democràtic» que necessàriament ha d'arribar mitjançant la lluita popular que «es manifesta a través de totes les activitats polítiques i socials del poble. Destacant la que porta la classe treballadora i les de les nacionalitats i pobles que busquen la seva llibertat i personalitat. El «Partido Carlista» està immers en aquesta lluita popular a través dels seus fronts obrer, camperol, estudiantil, professional i de barris, tan a nivell de l'estat com a nivell de les nacionalitats i pobles. Les mobilitzacions populars han d'ésser

ser orientades i promocionades per les forces polítiques. Les esperances del poble en una oposició política i coherent és una exigència que el Partit es fa a sí mateix i a tota l'oposició democràtica a la que emplaça per aquest fi».

Per la seva importància transcrivim, íntegrament, la resta del document.

3. — Unitat Sindical.

El «Partido Carlista», treballa, des d'ara mateix per la unitat sindical surgida des de la base, no monolítica ni burocràtica, essent aquesta la línia d'actuació dels nostres militants dins les comissions obreres. Propugnem un sindicat lliure, autònom, democràtic i unitari. La unitat sindical és la garantia de la defensa dels interessos de la classe treballadora, enfront a la pluralitat sindical, utilitzada tradicionalment per la patronal per a dividir el moviment obrer.

4. — Consolidació del Trencament. Democràcia Formal.

El «Partido Carlista», compromés en la lluita pel trencament democràtic i considerant com essencial la unitat de l'oposició, accepta l'implantació de la democràcia formal per a poder establir les llibertats públiques i com a camí o trànsit al socialisme plural i democràtic, que és el nostre objectiu últim.

El trencament democràtic ha de tindre una projecció de futur immediat. No es pot proposar un trencament, sense haver establert abans unes bases sòlides que garanteixin l'exercici de la democràcia i evitar que es produeixi un buit de poder. Tot això fruit d'un pacte entre òrgans unitaris a nivell de l'estat, així amb els de nacionalitats i pobles.

5. — Govern provisional.

Es indubtable que el trencament democràtic no pot ni s'ha de produir en el buit deixant al país sense autoritat i sense concretar en mans de qui queda depositat el poder. Per això sorgeix la necessitat de constituir un govern provisional que garanteixi l'establiment de les llibertats, amb unes normes clares del joc democràtic, que portin al període constituent. En aquest govern provisional han de ser-hi presents totes les forces polítiques de l'oposició, com a continuació del pacte, fins al començament del període constituent. De la mateixa manera, podran constituir-se governs provisionals en les nacionalitats partint de la revisió o promulgació —segons els casos— d'estatuts d'autonomia.

6. — La unitat del socialisme. Un front d'esquerra.

El fenomen socialista ha d'ésser observat amb objectivitat i claretat, per a poder distingir les forces que s'alineen en aquesta corrent ideològica. Quines són les seves fites, els seus programes i què és el que els pot unir, perquè el socialisme no és patrimoni de cap grup o partit determinat.

El «Partido Carlista» considera necessària la unitat de les forces socialistes al voltant d'un programa comú que estableixi les bases d'un demà socialista. Com a culminació d'aquest procés, el «Partido Carlista», manté el seu programa d'un «Front Democràtic Revolucionari», que aglutini a totes les forces d'esquerra.